

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. Пловдив, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
като разгледа докладваното от Магдалина Ст. Иванова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20225000600321 по описа за 2022 година

Производството е по реда на гл. 21 НПК във вр. с § 43 и § 51 от ПЗР към Закона за изменение и допълнение на Закона за съдебната власт (ДВ, бр. 32 от 2022 г., в сила от 28.07.2022 г.).

С присъда от 20.04.2022 г., постановена по НОХД № 203/2021 г. по описа на Специализирания наказателен съд, подсъдимият И. К. Д. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК и при условията на чл. 58а, ал.1 вр. чл. 54 НК е осъден на четири години лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимият Д. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 244, ал. 2 вр. ал. 1 НК и при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 НК е осъден на две години и осем месеца лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимият Д. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 246, ал. 3 НК и при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 НК е осъден две години лишаване от свобода, като е признат за

невинен за част от предметите на престъплението и е оправдан по повдигнатото му обвинение в тази му част.

Със същата присъда подсъдимият Д. е признат за виновен за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 2, т. 1 и т. 4 вр. с ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 вр. чл. 29, ал. 1, б. „А“ НК и при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 НК е осъден на пет години и четири месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 40 000 лева.

На основание чл. 23, ал. 1 НК на подсъдимия Д. е наложено едно общо най - тежко наказание в размер на пет години и четири месеца лишаване от свобода.

На основание чл. 23, ал. 3 НК към определеното общо най-тежко наказание лишаване от свобода на подсъдимия Д. е присъединено наказанието глоба в размер на 40 000 лева.

На основание чл. 57, ал. 1, т. 2, б. „А“ от ЗИНЗС е постановено наложеното на подсъдимия Д. общо най-тежко наказание в размер на пет години и четири месеца лишаване от свобода да бъде изтърпяно при първоначален строг режим.

На основание чл. 59, ал. 2 вр. ал. 1, т. 1 НК от така наложеното на подсъдимия Д. общо най-тежко наказание пет години и четири месеца лишаване от свобода е приспаднато времето, през което същият е бил задържан, като един ден задържане е зачетен за един ден лишаване от свобода.

Със същата присъда подсъдимият Д. е признат за невиновен за извършено престъпление по чл. 354а, ал. 1, изр. 2, предл. 1, 2 и 3, вр. чл. 20, ал. 2 НК, поради което е оправдан по повдигнатото му в този смисъл обвинение.

С присъдата извършено разпореждане с приложените по делото веществени доказателства, като за част от тях е постановено приложението на чл. 53, ал. 1, б. А НК и чл. 53, ал. 2, б. А НК, а в тежест на подсъдимия са възложени направените по делото разноси.

Срещу така постановената присъда в нейната осъдителна част е постъпила въззивна жалба и допълнение към нея от адв. Д. З., в качеството му на защитник на подсъдимия Д., с оплакване за нейната необоснованост и

незаконосъобразност и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Прави се искане атакуваният съдебен акт да бъде отменен като вместо това бъде постановен нов, с който подсъдимият да бъде признат за невинен и оправдан изцяло по повдигнатото му обвинение. Алтернативно се иска присъдата да бъде отменена и делото да бъде върнато за ново разглеждане на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция подсъдимият и неговият защитник поддържат жалбата и направеното с нея искане.

Представителят на Апелативна прокуратура - Пловдив изразява становище, че жалбата е неоснователна, поради което предлага атакуваната с нея присъда, като обоснована и законосъобразна, да бъде потвърдена.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна с доказателствата по делото, изложеното във въззивната жалба и обсъди становищата на страните, съобразно правомощията си по чл. 313 и чл. 314 НПК, намира и приема за установено следното:

Жалбата е процесуално допустима. Тя е частично основателна, но не по изложените в нея съображения. Налице са основания за отмяна на атакуваната пред въззивната инстанция присъда, тъй като в хода на първоинстанционното производство е допуснато съществено процесуално нарушение, изразяващо се в ограничаване правото на защита на подсъдимия. Съображенията за това са следните:

Производството по НОХД № 203/2021 г. по описа на Специализирания наказателен съд е образувано по внесен обвинителен акт срещу:

- подсъдимия А. И. Д. за престъпления по:

чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК;

чл. 354а, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 2 НК;

чл. 354а, ал. 1, изр. 2, пр. 1, 2 и 3 вр. чл. 20, ал. 2 НК,

- подсъдимия И. К. Д. за престъпления по:

чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК;

чл. 244, ал. 2 вр. ал. 1 НК;

чл. 246, ал. 3 НК;
чл. 354а, ал. 2, т. 1 и т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. А вр. чл. 20,
ал. 2 НК;

чл. 354а, ал. 1, изр. 2, пр. 1, 2 и 3 вр. чл. 20, ал. 2 НК,

- подсъдимия И. И. М. за престъпление по чл. 321, ал. 3, т. 2 вр.
ал. 2 НК,

- подсъдимия М. М. Т. за престъпления по:

чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК;

чл. 354а, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 НК,

- подсъдимия П. Р. Д. за престъпления по:

чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК;

чл. 354а, ал. 2, т. 1 и т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 29, ал. 1, б. А НК,

- подсъдимия С. В. И. за престъпления по:

чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК;

чл. 339, ал. 1, пр. 2 НК,

- подсъдимия С. Г. П. за престъпления по:

чл. 321, ал. 3, т. 2 вр. ал. 2 НК;

чл. 354а, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 НК.

В насроченото на 02.03.2021 г. разпоредително заседание по делото всеки от подсъдимите А. Д., И. М., М. Т., П. Д., С. И. и С. П. се е явил с упълномощен от него защитник. Подсъдимият И. Д. също се е явил, но без защитник. Заявил е, че има упълномощен защитник – адв. З., който не може да се яви, тъй като имал здравословен проблем и бил в болница. Едновременно с това подсъдимият И. Д. заявил, че е съгласен да се даде ход

на делото без защитника му. С оглед заявеното от подсъдимия И. Д. и становищата на останалите страни, съдът е приел, че няма процесуални пречки за даване ход на делото, тъй като защитата на този подсъдим не била задължителна.

Настоящият съдебен състав счита, че като е дал ход на разпоредителното заседание по делото, първостепенният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила. Съгласно чл. 247г, ал. 1, т. 3 НПК разпоредителното заседание се отлага, когато не се яви защитникът. В закона не е предвидена възможност това да бъде сторено само когато защитата на подсъдимия е задължителна (в този смисъл - Решение № 14 от 9.10.2018 г. на Конституционния съд по к. д. № 12/2017 г.). Действително, ал. 2 на визирувания текст предвижда провеждане на разпоредително заседание, когато защитникът, извън случаите по чл. 94, ал. 1 НПК, не се яви без уважителни причини. В случая обаче е безспорно, че посочената от подсъдимия И. Д. причина за неявяване на упълномощения от него защитник е уважителна и тя е била пречка за провеждане на разпоредителното заседание. Допуснато е съществено процесуално нарушение, ограничаващо правата на защитника, а оттам и правото на защита на подсъдимия И. Д. по делото, тъй като е ограничена възможността за вземане на отношение и становище по всички въпроси по чл. 248, ал. 1 НПК, подлежащи на разглеждане единствено в разпоредителното заседание, включително и предявяване на искания, каквито впрочем са направили останалите подсъдими и техните защитници – делото спрямо тях да бъде решено със споразумение по реда на гл. 29 НПК. По този начин е нарушено и правото на защита на подсъдимия И. Д., тъй като същият е бил лишен изцяло от квалифицирана правна подкрепа, осъществявана от упълномощения от него, по личен избор, защитник.

Изложеното налага обжалваната присъда да бъде отменена без въззивната инстанция да разглежда делото по същество и делото да бъде върнато за ново разглеждане, от стадия на разпоредителното заседание. С оглед правилата по чл. 36, ал. 1 НПК, делото следва да бъде изпратено за разглеждане на Окръжен съд – Стара Загора.

За пълнота, следва да бъде посочено още едно нарушение, допуснато при постановяване на първоинстанционната присъда. Видно от

нейния диспозитив, наказанието за всяко едно от престъпленията, за които подсъдимият И. Д. е признат за виновен, е определено при условията на чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 НК. В мотивите към присъдата пък е прието, че тъй като делото е разгледано по реда на чл. 371, т. 1 НПК, наказанието на подсъдимия, за всяко едно от престъпленията, следва да бъде определено при условията на чл. 58, ал. 1 НК, като неговият размер бъде намален с една трета. В тази връзка, на първо място, не може да не бъде отбелязано недоумението, което буди липсата на разграничение между разпоредбите на чл. 58 НК и чл. 58а НК, в които е предвидено определяне на наказанието при коренно различни хипотези. На второ – намаляване на наказанието с една трета е предвидено в разпоредбата на чл. 373, ал. 2 НПК вр. чл. 58а, ал. 1 НК и тя се прилага единствено в случаите, когато делото е разгледано по реда на чл. 371, т. 2 НПК - подсъдимият е признал изцяло фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и се е съгласил да не се събират доказателства за тия факти. В настоящия случай, след решаване на делото със споразумение спрямо останалите подсъдими, производството по отношение на подсъдимия И. Д. е разгледано по реда на съкратеното съдебно следствие по чл. 371, т. 1 НПК, като страните по делото са дали съгласие, което съдът е одобрил, да не се провежда разпит на конкретни свидетели и да не се изслушват две от вещите лица, а при постановяване на присъдата непосредствено да бъдат ползвани съдържанието на протоколите за разпит и заключенията на експертите от досъдебното производство (протокол от съдебно заседание, проведено на 12.04.2021 г., л. 146 – л. 149 от НОХД). При тази хипотеза не е възможно да се определя наказанието по реда на чл. 373, ал. 2 НПК вр. чл. 58а, ал. 1 НК (още по-малко – във вр. с чл. 58 НК), защото регламентираният с тях ред за определяне на наказание, касае съвсем друга процедура, която е свързана с ползване на самопризнанието на подсъдимия, без да се събират други доказателства относно фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт, каквото, в настоящия казус, развитие на съдебното производство не е налице.

Поначало, констатираният порок, допуснат от първостепенния съд при определяне на наказанието на подсъдимия И. Д., фактически - по реда на чл. 373, ал. 2 НПК вр. чл. 58а, ал. 1 вр. чл. 54 НК, може да бъде отстранен от въззивния съд, но това не следва да бъде сторено, с оглед изложеното по-горе относно допуснатото съществено процесуално нарушение, което налага

отмяна на първоинстанционната присъда.

Ето защо и на основание чл. 335, ал. 2 вр. чл. 334, т. 1 НПК,
Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда от 20.04.2022 г., постановена по НОХД №
203/2021 г. по описа на Специализирания наказателен съд.

ИЗПРАЩА делото на Окръжен съд – Стара Загора за ново
разглеждане от стадия на разпоредителното заседание.

Решението не подлежи на обжалване и протест, като на
основание чл. 340, ал. 2 НПК да се съобщи на страните за изготвянето му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____